

Cũng tại cái thắng xe

Một lần, hấn nhong nhong trên đường thì đèn đỏ, không kịp giảm tốc độ, vậy là hấn chà hai chân xuống đường để thắng lại. Hấn cua xe 180 độ ra đằng sau và dỉnh ngay một chiếc xe tải đang băng tới. Bằng một cú lách ngoạn mục, hấn thoát khỏi “chiếc hôn” của chiếc xe tải nhưng không thể thoát khỏi “nụ hôn” với lề đường. Đó là lần đầu tiên tôi biết mặt hấn!

Lần khác, hấn vừa đạp xe vừa ngêu ngao hát, chợt có cô bạn đứng bên đường kêu tên hấn. Không cần quay ra sau xem là ai, hấn giơ tay ra hiệu cho người vừa gọi mình chờ tí (như thể việc này quá quen với hấn rồi). Xe hấn dừng lại khi đã cách người gọi đến 30m!

Cô bạn định chạy tới nhưng hấn ra hiệu để hấn chạy lại. Và hấn lại tái diễn việc đó một lần nữa, chỉ có khác là bây giờ ngược chiều với khi nãy và khoảng cách với cô bạn có giảm đi tí tẹo, cô bạn của hấn cười ngặt nghẽo. Còn trên ban công nhà mình, tôi cũng cười thả phanh vì chứng kiến hết mọi việc!

Có lẽ tôi đã không “lưu” hấn vào bộ nhớ của mình nếu như buổi ăn sáng hôm nay tôi không nhìn vu vơ ra ngoài đường và bắt gặp trò “kỳ quặc” khác của hấn. Hấn vừa đạp xe vừa nói chuyện với đứa bạn đường như đang... rượt đuổi theo hấn. Tôi trở mắt nhìn và cười đến sặc khi nghe thằng bạn hấn hét lên:

- Tao bảo mày dừng lại mà, có nghe không hả? Tao chạy được 100m rồi đấy!- Mày quên là xe tao không có thắng hả? - hấn hét to không kém. Lúc này thì tên bạn đứng lại vừa thở vừa nói với theo:- Thằng quý! Tao còn chưa biết chứ đừng nói tới quên, tối nay 6g30 tại lớp khiêu vũ đó!- OK!

Khi bóng hai người vừa khuất, tôi mới ngưng cười và nghĩ tới chuyện sao không ai nhắc cho hấn việc lắp thắng xe nhỉ? Hay có người nhắc rồi nhưng hấn bỏ ngoài tai, cho là việc đi xe đạp không thắng thú vị hơn, mạo hiểm hơn và “phong cách” hơn? Tự dưng trong đầu tôi lại xuất hiện ý nghĩ rõ ràng: “Tại sao mình không làm cái nhiệm vụ cao cả ấy nhỉ?”.

Tuy tự thấy là tồ nhưng tôi lại tiếp tục nghĩ đến việc làm thế nào tiếp cận hấn.

Chà! Dễ ợt! “18g30 tại lớp khiêu vũ”. Sao lại không bắt đầu từ manh mối đó chứ. Theo như tôi biết thì có hai trung tâm dạy khiêu vũ. Một trong hai trung tâm đó gần nhà tôi, có một lớp khiêu vũ mới được mở. Tôi đoán chắc hẳn sẽ học lớp đó. Nghe cái cách tên bạn hẳn hện là biết.

Tôi bắt đầu vạch kế hoạch...18g40 tại lớp khiêu vũ, tôi đã có mặt ở đây hơn 10 phút. Chẳng thấy hẳn đâu. Chán thiết, mới vào “cuộc chơi” mà đã... trật phương án 1. Tôi bước ra ngoài định dắt xe về và tính tiếp các phương án tiếp theo thì... rầm! Một dàn xe đạp ngã nghiêng y như quân cờ domino và “tội đồ” chính là hẳn. Thay vì làm bộ mặt khó chịu (vì chiếc xe của tôi cũng nằm trong dàn xe ngã ấy) tôi lại mừng ra mặt.

Nhìn hẳn luống cuống dừng lại đóng xe, tôi nghĩ mình không cần dùng đến phương án 1. Tới dựng xe giúp hẳn cũng là một cách làm quen hay ho.- Để mình giúp! - bằng nụ cười dễ thương, tôi tiến tới chỗ hẳn.- Ồ! Hi! Cảm ơn!

Chà! Nếu chỉ nhìn hẳn từ xa thì chẳng có gì đáng chú ý ngoài chiếc xe không thẳng của hẳn. Nhưng đứng gần thì trông hẳn rất hay ho: đầu đinh, đôi mắt sâu, kèm theo chiếc mũi cao, chả khác nào người nước ngoài và cao hơn tôi cả một cái đầu.

- Bạn tên gì? - hẳn hỏi tôi.- Thanh Vân. Còn bạn? - tôi hỏi lại.- Mộc Anh.

Loáng một cái, hàng xe đạp đã được chúng tôi sắp xếp trở nên ngay ngắn và gọn gàng hơn trước. Dĩ nhiên là hẳn cảm ơn tôi một lần nữa. Bỗng hẳn la lên:- Chết! Trễ giờ rồi!

Hẳn kéo tay áo của tôi chạy vào lớp khiêu vũ. Trời! Tôi quên mất là mình tới đây không phải chỉ để làm nhiệm vụ “cao cả” mà còn học khiêu vũ. Nhưng mà lạ vậy, sao hẳn lại biết tôi tới đây học mà kéo tôi đi thế này?

Khi hai đứa chạy vào thì thấy ai cũng đứng cặp với nhau rồi. Tôi và hẳn đang ngó ra thì tên bạn của hẳn mà tôi thấy hồi sáng chạy ào đến.

- Sao giờ mới tới hả? Chiếc xe của mày lại tung vào cột điện nào à? Ấy cha, dẫn theo bạn nữa hả. Hèn chi... - ngừng một hơi lấy sức, hẳn nói tiếp - Hai

người tới đây, chỗ này còn trống nè, tha hồ mà nhảy. Chuẩn bị tập lại cách khiêu vũ đó!

Thiệt tình là tôi có tính tới việc bắt cặp với hân, nhưng không nghĩ kế hoạch của tôi lại diễn ra nhanh chóng đến nỗi bây giờ phải lúng ta lúng túng thế này. Mặt đối mặt với hân mà tôi cứ đứng im như phỗng, cho tới khi hân hỏi:

- Cậu có rủ bạn theo học lớp khiêu vũ này không? Là con trai ấy? - hân gãi đầu.- Không, mình đăng ký một mình. Bộ bạn có... hả?- Không? À, mà có, nhưng lại là một... thằng khi. Đó! Cái thằng vừa nãy đó. Tớ thật ra chẳng ham nhảy nhót. Nhưng vì thương bạn bè, tức là cũng cái thằng hồi nãy ấy. Nó đang để ý con nhỏ cạnh nhà tớ, mà con nhỏ đó thích khiêu vũ và nghe đâu khiêu vũ đẹp lắm nên hân ta ra sức học tập tại đây để “cưa” nàng.- Thế à? Có vẻ hấp dẫn đấy.

Tôi nói rồi phì cười vì cái lối nói chẳng khác nào chiếc xe của hân. Nhưng mà như vậy lại thấy hân dễ thương hơn. Trên bục cao ở giữa lớp, một đôi nam nữ bắt đầu đi những bước cơ bản trong khiêu vũ. Và ở phía dưới, tôi và hân ngượng ngịu tập theo từng động tác.- Mà sao bạn lại biết tôi cũng đi học khiêu vũ?- Đoán qua bộ quần áo bạn đang mặc.

Chà! Không ngờ tôi chọn đồ hợp thật (vì nó cũng nằm trong kế hoạch mà).Thiệt tình, cả chuyện khiêu vũ hân cũng giống chiếc xe hân nốt. Nhìn hân nhảy thì biết. Hân chẳng biết dừng lại khi nào và giậm chân tại đâu. Đã đôi ba lần hân kéo tôi theo khi tôi cố thẳng hân lại. Đến khi bực, tôi nói:- Cậu chẳng khác gì chiếc xe của cậu - tôi khoanh hai tay trước ngực nhìn hân bằng ánh mắt bực bội. Đã đến lúc tôi hoàn tất nhiệm vụ cao cả.- Xe tớ sao? - hân ngơ ngác.

- Tớ nghĩ cậu phải hiểu ngay chứ. Xe cậu chẳng có thẳng, và cậu chẳng khác gì nó. Hân im lặng và trở mắt nhìn tôi trong tiếng nhạc khiêu vũ. Cậu không thấy là nó nguy hiểm cho cậu à? Tớ đã mấy lần xem cậu trên chiếc xe diên “xiếc” ở ngoài đường. Nhìn thì vui thiệt đấy, nhưng mà cậu có biết người ta có cảm giác thế nào khi xem xong cảnh đó không?- Không! - mặt hân thành thật đến dần - Như thế nào?

- Một cảm giác như thể thấy một việc nguy hiểm mà mình không thể làm gì “giúp” được, khó chịu lắm. Tốt nhất bạn nên đi lắp thẳng lại ngay vào ngày

mai. Hấn phì cười, bặm môi lại nhìn tôi bằng cái nhìn “trù mẫn” pha chút khó hiểu.- Đã có nhiều người bảo lắp thẳng lại nhưng không ai thành tâm như cậu. Dĩ nhiên là tớ không cần có sự thành tâm mới nghe lời khuyên đúng. Nhưng cậu biết đó, con trai phải ngông cuồng một tí, mạo hiểm một tí. Và tớ đã chọn chiếc xe mình để hưởng cái cảm giác đó.

- Nói hay nhỉ? Cậu hưởng cái cảm giác đó mà không nghĩ đến những người xung quanh sẽ như thế nào. Nhất là với gia đình cậu.- Ờ! Cậu nhắc tới tớ mới nhớ, hình như cho tới giờ nhà tớ chả biết chiếc xe của tớ không có thẳng.

- Không thể tin nổi.- Ờ! Bố mẹ tớ đi công tác suốt. Lâu lâu về, thấy tớ vẫn ngoan và không sút mẻ tí nào là ổn rồi. Nhưng mà nè, tớ với cậu mới quen thôi, đâu cần cậu bận tâm thế?

Tôi bối rối. Ừ mà tại sao mình lại bận tâm thế nhỉ? Thì là vì rằng trong lúc ngồi rảnh rỗi, bắt gặp mấy việc kỳ quặc của hấn nên tôi đã vẽ ra kế hoạch này và “thử” thực hiện nó. Dù sao mình cũng không thể phủ nhận việc này khá là mới mẻ và thú vị đối với tôi. Nhưng chả lẽ giờ trả lời với hấn như thế. Dĩ nhiên là không, phải có câu trả lời nào ngắn gọn mà hay ho hơn chứ...

- Vì tớ nghĩ người nào đáng để mình quen thì cũng đáng để mình bận tâm - tôi nhìn thẳng vào mắt hấn.

Tôi vẫn ngược lên nhìn hấn, riêng hấn thì giờ cũng nhìn tôi, nhưng miệng ngậm lại kiểu hàm dưới đưa vào và cái mặt thì thộn ra.- Ừm! Ngày mai tớ sẽ lắp thẳng - hấn gãi đầu ngượng nghịu như một đứa trẻ vừa hứa với cô giáo từ nay sẽ ngoan ngoãn.- Cậu hứa rồi đó nhé!

Tôi đưa tay lên đòi một cái ngoéo tay làm tin. Hấn cười, ngoéo tay với tôi và tiếp tục tập khiêu vũ. Bên kia, tên bạn của hấn cũng thôi tò mò nhìn hai đứa khi không lại đứng im nói chuyện trong tiếng nhạc sôi động... Buổi chiều, đang ngắm mấy cây xương rồng trên bancông, tôi bỗng nghe tiếng thẳng xe rồ kêu. Dưới đường, hấn đang ngóng lên ra hiệu cho tôi xuống nhà.